

Николай Лилиев

Приласкай ме, вълна...

Приласкай ме, вълна, облъхни ме, море на съзвучие,
ние бяхме деца, ние бяхме невинни деца,
и прозрачния бял, и прозрачният сребърен ручей,
огледало за нашите бледни лица,
заплени и рани, заплени и навеки обручи
безутешните малки сърца.
Приласкай ме, вълна, облъхни ме, море на съзвучие!

Аз не помня смеха, аз не помня словата смирени,
твойта тайна мълчи, твойта тайна се слива с нощта
и в минути на скръб, и в минути на черно падение,
изоставен, забравен, далек от света,
мойте стъпки звънят, мойте стъпки се смеят над мене
с демоничния смях на смъртта.
Аз не помня смеха, аз не помня словата смирени.

И в безумния миг на възторзи и сенки замрели
по безгрешния друм, по безгрешния друм за отвъд,
за незнайния свят, за незнайните звездни предели,
мойте бедни, ранени ръце ще зоват,
ще зоват имена, ще зоват може би те Офелия,
пред вратата на Страшния съд
в безпросветния миг на възторзи и сенки замрели.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7735>]